

दानीएलाचे पुस्तक - एकशे बत्तीस क्रमांक

दुसऱ्या परीक्षेचे भविष्यसूचक महत्त्व उलगडणे: पशूच्या प्रतिमेचे आणि 144,000 च्या शिक्कामोर्तब होण्याच्या काळाचे समजून घेणे

Jeff Pippenger
2024-03-12

मागील लेखांमध्ये आपण तीन देवदूतांनी दर्शविलेल्या तीन कसोट्यांपैकी दुसऱ्या कसोटीची भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये ओळखण्यासाठी वेळ घालविला. प्रत्येक देवदूत एक विशिष्ट कसोटी दर्शवितो, आणि दुसरी कसोटी दृश्य कसोटी म्हणून सादर केली आहे. आपण तिन्ही देवदूतांची ओळख पटविली, आणि त्यांच्या अनुक्रमे कसोट्यांची ओळख दानियेल पहिल्या अध्यायातही झाली आहे, जिथे तीन कसोट्यांपैकी दुसरी कसोटी बाबेलच्या आहाराऐवजी दानियेल व त्या तीन मान्यवरांनी शाकाहारी आहार घेतल्यानंतर त्यांच्या दिसण्यावर आधारित होती. दुसऱ्या कसोटीचे आणखी एक वैशिष्ट्य असे आहे की ती बहुधा चर्च आणि राज्य यांच्या संयोगाच्या प्रतिरूपाद्वारे दर्शविली जाते.

उत्पत्ति ग्रंथाच्या अकराव्या अध्यायातील निम्रोदाच्या बाबेलच्या पतनात ते तिन्ही देवदूत आणि त्यांच्याशी निगडित परीक्षा ओळखल्या जातात. त्या तीन परीक्षा तेथे "चला" या अभिव्यक्तीचा तिसऱ्या, चौथ्या आणि सातव्या वचनांत तीन वेळा झालेल्या उपयोगाद्वारे दर्शविल्या आहेत. चौथ्या वचनातील "चला" या अभिव्यक्तीचा दुसरा उपयोग हा दुसऱ्या देवदूताच्या परीक्षेची खूण करतो.

आणि ते म्हणाले, चला, आपण स्वतःसाठी एक नगर आणि एक मनोरा बांधू या, ज्याचे शिखर स्वर्गापर्यंत पोहोचेल; आणि आपण आपले नाव करू या, नाहीतर आपण संपूर्ण पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर विखुरले जाऊ.
उत्पत्ति ११:४.

एक नगर राज्याचे प्रतीक असते, आणि एक मनोरा चर्चचे प्रतीक असतो. स्वतःसाठी नाव कमावण्याच्या त्यांच्या इच्छेत दर्शविल्याप्रमाणे, त्यांना एक विशिष्ट स्वभावही अभिप्रेत होता. दुसऱ्या परीक्षेत स्वभाव अनेकदा प्रकट होतो, आणि तो विरुद्ध स्वभावाशी तुलना करूनच प्रकट होतो, जसे कैन आणि हाबेल, शहाण्या व मूर्ख कुमारिका, किंवा दानियेलच्या दुसऱ्या परीक्षेत बाबेलचा आहार खाणाऱ्यांच्या दृश्य रूपातील फरक, त्याच्या विरुद्ध कडधान्य खाणाऱ्यांमध्ये दिसून आला.

मी विनंती करतो, तुझ्या सेवकांची दहा दिवस परीक्षा घे; आणि आम्हांस खाण्यासाठी कडधान्य व पिण्यासाठी पाणी द्यावे. मग आमचे मुखचंद्र तुझ्यासमोर पाहावे, आणि राजाच्या अन्नाचा भाग खाणाऱ्या मुलांचे मुखचंद्रही पाहावे; आणि तुला जसे दिसेल तसे तुझ्या सेवकांशी करावे. म्हणून त्याने या बाबतीत त्यांची संमती केली व त्यांची दहा दिवस परीक्षा घेतली. आणि दहा दिवसांच्या शेवटी त्यांचे मुखचंद्र राजाच्या अन्नाचा भाग खाणाऱ्या सर्व मुलांपेक्षा अधिक उजळ व देहाने अधिक पुष्ट दिसले. Daniel 2:12-15.

मिलेराइट इतिहासात, दुसऱ्या देवदूताची परीक्षा उपासकांच्या दोन वर्गांना प्रकट करणारी ठरली. ज्या वर्गाने ती परीक्षा उत्तीर्ण केली नाही, तो रोमच्या कन्या बनला; आणि दुसरा वर्ग ते विश्वासू होते, जे पुढे सरकणाऱ्या प्रकाशाचे अनुसरण करीत राहिले. रोमच्या कन्या आपल्या मातेची भविष्यवाणीतील रचना प्रतिबिंबित करतात, आणि ज्या मातेच्या त्या कन्या बनल्या ती "वेश्यांची माता" अशी ओळखली जाते. भविष्यवाणीच्या दृष्टीने वेश्या म्हणजे अशी मंडळी होय जी राज्याशी संबंध प्रस्थापित करते, जसे की पोपसत्तेचे प्रतिरूप आहे.

प्रकटीकरणाच्या चौदाव्या अध्यायातील तीन देवदूतांपैकी पहिल्या देवदूतामध्ये, त्या तिन्ही देवदूतांपैकी प्रत्येकाच्या तिन्ही कसोट्या अंतर्भूत आहेत; तसेच दानियेल पहिल्या अध्यायातही आहे. दानियेल बाराव्या अध्यायातही ही तीन-टप्प्यांची परीक्षण-प्रक्रिया ओळखली जाते; म्हणून तीन-टप्प्यांची परीक्षण-प्रक्रिया दानियेलाच्या पुस्तकाच्या

आरंभी आणि समाप्ती, दोन्ही ठिकाणी आढळते.

पुष्कळ जण शुद्ध केले जातात, आणि शुभ्र केले जातात, आणि परीक्षित होतील; पण दुष्ट दुष्टपणे वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; पण सुज्ञ समजतील. दानिएल 12:10.

बाराव्या वचनातील पहिली कसोटी म्हणजे पवित्रीकरण होय, जे पवित्रस्थानाच्या अंगणात घडते, जिथे कोकरू बळी दिले जाते आणि पाप्यास नीतिमान ठरविणे आरोपित केले जाते. बाराव्या वचनातील दुसरी कसोटी म्हणजे शुभ्र केले जाणे होय, ज्याचे प्रतीक पवित्रस्थानातील पवित्र विभाग आहे, आणि जे त्या वेळेस दर्शविते जेव्हा विश्वासणाऱ्यास पवित्रीकरण प्रदान केले जाते. तिसरी पायरी म्हणजे परीक्षित केले जाणे होय, जे परमपवित्र विभागातील न्यायाचे प्रतिनिधित्व करते, जिथे देवाच्या लोकांवर शिक्का मारला जातो आणि गौरवीकरण पूर्ण केले जाते. उपासकांचे हे दोन वर्ग अशा प्रकारे दर्शविले आहेत: दुष्ट, जे समजत नाहीत, आणि सुज्ञ, जे समजतात.

दुसरी परीक्षा, जी पवित्र वचनात अनेक वेळा दर्शविली आहे, ती एक दृश्य परीक्षा दर्शविते, ज्यामध्ये उपासकांचे दोन वर्ग प्रकट केले जातात, आणि चर्च व राज्य यांचे संयोग प्रतीकात्मक रीतीने दर्शविले जाते. तितकेच महत्त्वाचे म्हणजे, दुसऱ्या परीक्षेचे एक वैशिष्ट्य असे आहे की ती तिसऱ्या परीक्षेपूर्वी येते, आणि तिसरी परीक्षा न्यायाचे प्रतिनिधित्व करते. तथापि, तिसऱ्या परीक्षेच्या न्यायासंबंधी एक महत्त्वाची अट आहे, कारण तिन्ही परीक्षा न्यायाचा समावेश करतात; परंतु पहिल्या दोन परीक्षा अशा इतिहासकालात ठेवण्यात आलेल्या आहेत, जिथे स्वभावविकास अद्याप शक्य असतो. तिसरी परीक्षा यापेक्षा भिन्न आहे, कारण ती एक भविष्यसूचक कसोटी आहे, जी केवळ एवढेच ओळख करून देते की परीक्षणाच्या प्रक्रियेतील मागील दोन टप्प्यांमध्ये तुम्ही उपासकांच्या कोणत्या वर्गात परिवर्तित झाले होते.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या काळात, जो ११ सप्टेंबर २००१ रोजी सुरू झाला आणि अमेरिकेतील रविवार कायद्यापर्यंत समाप्त होतो, तीन परीक्षा आहेत. पहिली परीक्षा तेव्हा आली जेव्हा ११ सप्टेंबर २००१ रोजी तो देवदूत खाली उतरला; आणि मिलेराइट इतिहासात ११ ऑगस्ट १८४० रोजी खाली उतरलेल्या देवदूताशी सुसंगततेने, ती परीक्षा मग आहारावरील परीक्षा ठरते. दानिएल अध्याय एकमध्ये, पहिली परीक्षा तेव्हा होती जेव्हा दानिएलाने राजाच्या आहाराचे सेवन न करण्याचा आपल्या अंतःकरणात निश्चय केला. जेव्हा ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी पवित्र आत्मा उतरला आणि त्यानंतर त्याने चाळीस दिवस उपवास केला, तेव्हा त्याची पहिली परीक्षा आहाराचीच होती.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या काळातील तिसरी व अंतिम परीक्षा म्हणजे रविवारचा कायदा होय. त्या वेळी सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाच्या दाव्यांचे ज्ञान असलेले आणि सूर्याच्या दिवशी उपासना करण्याची निवड करणारे सर्वजण पशूची खूण स्वीकारतील, आणि ते अनंतकाळासाठी नष्ट होतील. तीन वर्षांनंतर, दानियेल अध्याय एकामध्ये, दानियेल आणि ते तीन मान्यवर नेबुखदनेस्सरापुढे (जो रविवारच्या कायद्याचे प्रतीक आहे) उभे करण्यात आले, जेणेकरून मागील तीन वर्षांतील त्यांच्या प्रशिक्षणाविषयी त्यांचा न्याय केला जाईल. "जा" या तिसऱ्या उच्चाराने, निम्रोदाच्या बंडखोरीच्या कथेत पिता व पुत्र खाली उतरले, ते त्यांची भाषा गोंधळवून टाकण्यासाठी आणि त्यांना सर्वत्र पांगविण्यासाठी. तिसरी परीक्षा हीच ती कसोटी आहे जी दोन वर्गांना अनंतकाळासाठी वेगळे करते.

"तणाच्या दृष्टांताने आणि जाळ्याच्या दृष्टांताने हे स्पष्टपणे शिकविले आहे की असा कोणताही काळ येणार नाही की जेव्हा सर्व दुष्ट देवाकडे वळतील. गहू आणि तणे कापणीपर्यंत एकत्र वाढतात. चांगले आणि वाईट मासे अंतिम विभाजनासाठी एकत्र किनाऱ्यावर ओढले जातात.

"पुन्हा, या दृष्टांतांमधून हे शिकविले जाते की न्यायनिवाड्यानंतर कोणतीही परीक्षाकालावधी असणार नाही. सुवार्तेचे कार्य पूर्ण झाल्यावर, तत्क्षणीच चांगल्या आणि वाईट यांच्यामधील विभाजन होते, आणि प्रत्येक वर्गाचे भाग्य सदासर्वकाळासाठी निश्चित केले जाते." Christ's Object Lessons, 123.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तब होण्याचा काळ लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्याने समाप्त होतो; आणि ११ सप्टेंबर २००१ रोजी आलेल्या पहिल्या परीक्षेच्या व त्या तिसऱ्या परीक्षेच्या दरम्यान, दुसरी परीक्षा लाओदीकियन अॅडव्हेंटिझमवर आणली जाते. कारण “न्यायानंतर कृपाकाळ नाही,” कारण त्या वेळी सुवार्तेचे कार्य त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांसाठी पूर्ण झालेले असते.

बहिण व्हाइट अनेक ठिकाणी असे शिकवतात की, जर आपण पहिल्या परीक्षेत उत्तीर्ण झालो नाही, तर आपण दुसरी परीक्षा उत्तीर्ण होऊ शकत नाही; आणि दुसरी परीक्षा यशस्वीरित्या उत्तीर्ण झाल्याविना, तिसऱ्या—निर्णायक कसोटीच्या—वेळी आपले अपयश प्रकट होईल.

“ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या घोषणेकडे माझे लक्ष पुन्हा वळविण्यात आले. येशूचा मार्ग तयार करण्यासाठी योहानाला एलियाच्या आत्म्यात व सामर्थ्यात पाठविण्यात आले. ज्यांनी योहानाची साक्ष नाकारली, त्यांना येशूच्या शिकवणीचा काहीही लाभ झाला नाही. त्याच्या आगमनाची पूर्वसूचना देणाऱ्या संदेशाविषयीच्या त्यांच्या विरोधामुळे ते अशा स्थितीत गेले की, तो मशीहा होता याचा अत्यंत सबळ पुरावा ते सहजतेने स्वीकारू शकले नाहीत. सैतानाने योहानाचा संदेश नाकारणाऱ्यांना आणखी पुढे नेले, म्हणजे ख्रिस्तालाही नाकारून त्याला क्रूसावर खिळण्यापर्यंत. असे करून त्यांनी स्वतःला अशा स्थितीत ठेवले की, पेंटेकोस्टच्या दिवशीचा आशीर्वाद ते स्वीकारू शकले नाहीत; तो आशीर्वाद त्यांना स्वर्गीय पवित्रस्थानात जाण्याचा मार्ग शिकविला असता. मंदिरातील पडदा फाटला, यावरून हे दर्शविले गेले की यहुदी अर्पणे व विधी यापुढे स्वीकारले जाणार नव्हते. महान बलिदान अर्पण करण्यात आले होते आणि ते स्वीकारलेही गेले होते; आणि पेंटेकोस्टच्या दिवशी उतरलेल्या पवित्र आत्म्याने शिष्यांची मने भौतिक पवित्रस्थानापासून स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे वळविली, जिथे येशू स्वतःच्या रक्ताने प्रवेशला होता, जेणेकरून आपल्या प्रायश्चित्ताचे लाभ आपल्या शिष्यांवर ओतावेत. परंतु यहुदी पूर्ण अंधकारातच राहिले. तारणाच्या योजनेविषयी त्यांना मिळू शकणारा सर्व प्रकाश त्यांनी गमावला, आणि तरीही त्यांनी आपल्या निरुपयोगी यज्ञांवर व अर्पणांवरच भरवसा ठेवला. स्वर्गीय पवित्रस्थानाने भौतिक पवित्रस्थानाची जागा घेतली होती, तरी त्यांना या बदलाचे काहीही ज्ञान नव्हते. म्हणून पवित्र स्थानातील ख्रिस्ताच्या मध्यस्थीचा त्यांना काहीही लाभ होऊ शकला नाही.

“यहुदी लोकांनी ख्रिस्ताला नाकारून क्रूसावर खिळण्याच्या त्यांच्या आचरणाकडे अनेकजण भयाने पाहतात; आणि त्याच्यावर झालेल्या लज्जास्पद अत्याचाराचा इतिहास वाचताना त्यांना वाटते की ते त्याच्यावर प्रेम करतात, आणि पेत्राने जसे त्याला नाकारले तसे ते केले नसते, किंवा यहुद्यांनी जसे त्याला क्रूसावर खिळले तसे त्यांनी केले नसते. परंतु सर्वांच्या अंतःकरणांचे वाचन करणाऱ्या देवाने, त्यांनी येशूबद्दल अनुभवत असल्याचा दावा केलेले ते प्रेम परीक्षेस आणले आहे. पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे स्वागत कसे केले जाईल, हे सर्व स्वर्ग अत्यंत खोल रुचीने पाहत होता. परंतु येशूवर प्रेम करतो असा दावा करणाऱ्या, आणि क्रूसाच्या कथनाचे वाचन करताना अश्रू ढाळणाऱ्या अनेकांनी, त्याच्या येण्याच्या सुवार्तेची थट्टा केली. त्यांनी तो संदेश आनंदाने स्वीकारण्याऐवजी, तो भ्रम असल्याचे घोषित केले. ज्यांना त्याच्या प्रकट होण्यावर प्रेम होते त्यांचा त्यांनी तिरस्कार केला आणि त्यांना मंडळ्यांबाहेर काढून टाकले. ज्यांनी पहिला संदेश नाकारला त्यांना दुसऱ्याचा लाभ होऊ शकला नाही; तसेच मध्यरात्रीच्या हाकेमुळेही त्यांना काही लाभ झाला नाही, जी त्यांना विश्वासाने येशूबरोबर स्वर्गीय पवित्रस्थानातील परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्यास तयार करण्यासाठी होती. आणि पहिले दोन संदेश नाकारल्यामुळे त्यांनी आपली समज इतकी अंधारी करून टाकली आहे की, परमपवित्र स्थानी जाण्याचा मार्ग दाखविणाऱ्या तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशातील प्रकाश त्यांना दिसत नाही. मी पाहिले की, जसे यहुद्यांनी येशूला क्रूसावर खिळले, तसेच नामधारी मंडळ्यांनी या संदेशांना क्रूसावर खिळले आहे; म्हणूनच त्यांना परमपवित्र स्थानी जाण्याच्या मार्गाचे ज्ञान नाही, आणि तेथे येशूच्या मध्यस्थीचा त्यांना लाभ होऊ शकत नाही. ज्याप्रमाणे यहुदी आपले निरुपयोगी बलिदाने अर्पण करीत होते, त्याप्रमाणेच हे लोक येशूने सोडून दिलेल्या त्या विभागाकडे आपल्याकडून निरुपयोगी प्रार्थना अर्पण करतात; आणि या फसवणुकीमुळे संतुष्ट झालेला सैतान धार्मिक स्वरूप धारण करतो, आणि ख्रिस्ती असल्याचा दावा करणाऱ्यांच्या मनांना स्वतःकडे वळवितो, आपल्या सामर्थ्याने, चिन्हांनी आणि खोल्या अद्भुत कार्यांनी त्यांना आपल्या सापळ्यात घट्ट अडकविण्यासाठी.” Early Writings, 259-261.

जर आपण ११ सप्टेंबर २००१ द्वारे दर्शविलेला इशाऱ्याचा संदेश स्वीकारणार नसू, तर तो आला की आपण रविवारच्या नियमाला नक्कीच स्वीकारू, अर्थात आपण तेव्हापर्यंत जिवंत असलो तर. असे असले तरी, ज्या परीक्षेत आपले अनंतकाळचे भविष्य ठरते, आणि रविवारच्या नियमाच्या वेळी आपण मुद्रांकित होण्यापूर्वी जी परीक्षा आपण उत्तीर्ण केली पाहिजे, जीच ती परीक्षा आहे जी कृपाकाळ संपण्यापूर्वी आपण उत्तीर्ण केली पाहिजे, ती दुसरी परीक्षा आहे; आणि ती पशूच्या प्रतिमेची परीक्षा आहे.

“प्रभूने मला स्पष्टपणे दाखविले आहे की कृपाकाल समाप्त होण्यापूर्वी पशूची प्रतिमा उभारली जाईल; कारण ती देवाच्या लोकांसाठी महान परीक्षा ठरणार आहे, ज्याद्वारे त्यांच्या शाश्वत नियतीचा निर्णय केला जाईल. तुमची भूमिका ही विसंगतीचा असा गोंधळ आहे की फार थोडेच लोक त्याद्वारे फसवले जातील.”

“प्रकटीकरण १३ मध्ये हा विषय स्पष्टपणे सादर करण्यात आला आहे; [प्रकटीकरण १३:११-१७, उद्धृत].”

“हीच ती परीक्षा आहे जी देवाच्या लोकांवर त्यांना मुद्रांकित केले जाण्यापूर्वी येणे आवश्यक आहे. ज्यांनी देवाच्या नियमाचे पालन करून आणि खोटा शब्बाथ स्वीकारण्यास नकार देऊन देवाप्रती आपली निष्ठा सिद्ध केली आहे, ते प्रभु देव यहोवा यांच्या ध्वजाखाली उभे राहतील, आणि त्यांना जिवंत देवाचा शिक्का प्राप्त होईल. जे स्वर्गीय उगमाच्या सत्याचा त्याग करून रविवारचा शब्बाथ स्वीकारतात, त्यांना पशूची छाप प्राप्त होईल.”

Manuscript Releases, खंड 15, 15.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाच्या काळातील दुसरी परीक्षा ही भविष्यसूचक दृश्य परीक्षा आहे. तिच्यासाठी संयुक्त संस्थानांमध्ये पशूच्या प्रतिमेची घडण ओळखणे आवश्यक आहे, आणि ती परीक्षा केवळ देवाच्या भविष्यसूचक वचनाद्वारेच प्रकट होऊ शकते. इतकेच नव्हे, तर देवाचे भविष्यसूचक वचन केवळ त्यांनाच समजेल जे उत्तरवर्षावाचा संदेश खाणे निवडतात; हा संदेश ‘ओळीवर ओळ’ या पद्धतीचे प्रतीक म्हणून दर्शविला आहे. जर आपण प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील समर्थ देवदूत खाली उतरतो तेव्हा त्याच्या हातात असलेला संदेश खाण्यास नकार दिला, तर पशूच्या प्रतिमेच्या घडणीला ओळखण्याची क्षमता आपल्यात असणार नाही.

देवदूताच्या हातातील संदेश खाण्यासाठी, भविष्यवाणीचा विद्यार्थी हा पाहू शकला पाहिजे की देवदूताच्या हातात एक संदेश आहे. प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील सामर्थ्यवान देवदूत खाली उतरतो तेव्हा, त्या वचनात त्याच्या हातातील कोणतीही वस्तू निर्दिष्ट केलेली नाही; परंतु “ओळीवर ओळ” ही पद्धती अनेक साक्षीदारांच्या आधारे हे स्थापित करते की खाली उतरणाऱ्या देवदूतांच्या हातात नेहमीच एक संदेश असतो. जे “ओळीवर ओळ” ही पद्धती नाकारतात, ते त्या संदेशाबाबत आंधळे आहेत जो संयुक्त संस्थानांत पशूची प्रतिमा आकार घेत आहे याचा पुरावा प्रदान करतो. हे ओळखले गेलेच पाहिजे, कारण आपले अनंतकाळचे भवितव्य या सत्याची ओळख पटविण्यावर आधारित आहे. “ओळीवर ओळ” या पद्धतीने, सिस्टर व्हाईट पहिल्या देवदूताची भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये आणि प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील सामर्थ्यवान देवदूताची तीच वैशिष्ट्ये ओळखून दाखवितात.

“पृथ्वीवर चालू असलेल्या कार्याबद्दल सर्व स्वर्गाने किती रस घेतला होता, हे मला दाखविण्यात आले. येशूने एका सामर्थ्यवान देवदूताला पृथ्वीवर उतरून पृथ्वीवरील रहिवाशांना त्याच्या दुसऱ्या प्रकट होण्यासाठी सिद्ध होण्याचा इशारा देण्याची आज्ञा दिली. तो देवदूत स्वर्गातील येशूच्या सान्निध्यातून निघाला तेव्हा, त्याच्या पुढे अत्यंत तेजस्वी आणि गौरवशाली प्रकाश जात होता. मला सांगण्यात आले की त्याचे कार्य पृथ्वीला आपल्या गौरवाने प्रकाशित करणे आणि मनुष्याला देवाच्या येऊ घातलेल्या क्रोधाविषयी इशारा देणे हे होते. पुष्कळ लोकांनी तो प्रकाश स्वीकारला. त्यांपैकी काही अतिशय गंभीर भासत होते, तर काही आनंदित आणि परमानंदित होते. ज्यांनी तो प्रकाश स्वीकारला त्यांनी सर्वानी आपले मुख स्वर्गाकडे वळविले आणि देवाचे गौरव केले. तो सर्वांवर पडला होता, तरी काही जण केवळ त्याच्या प्रभावाखाली आले, पण त्यांनी तो मनःपूर्वक स्वीकारला नाही. अनेक जण महान क्रोधाने भरले गेले. सेवकवर्ग आणि लोक दुष्टांबरोबर एक झाले आणि त्या सामर्थ्यवान देवदूताने पसरविलेल्या प्रकाशाला ठामपणे विरोध करू लागले. पण ज्यांनी तो प्रकाश स्वीकारला ते सर्व जगापासून दूर झाले आणि एकमेकांशी निकटपणे एकरूप झाले.”

“सैतान व त्याचे दूत शक्य तितक्या अधिक लोकांचे मन प्रकाशापासून दूर खेचण्याच्या प्रयत्नात अत्यंत व्यग्र होते. ज्या समूहाने तो प्रकाश नाकारला, तो अंधकारातच सोडण्यात आला. मी देवदूतास देवाच्या स्वतःच्या म्हणविणाऱ्या लोकांवर अत्यंत गहन रसाने लक्ष ठेवताना पाहिले, जेणेकरून स्वर्गीय उत्पत्तीचा संदेश त्यांच्यासमोर सादर करण्यात आला असता त्यांनी जो स्वभाव विकसित केला, त्याची नोंद करता येईल. आणि जे अनेक जण येशूवर प्रेम असल्याची कबुली देत होते, त्यांनी जेव्हा स्वर्गीय संदेशाकडे तुच्छता, उपहास व द्वेषाने पाठ फिरविली, तेव्हा एका देवदूताने आपल्या हातातील ग्रंथपटावर ती लज्जास्पद नोंद केली. येशूला त्याच्या स्वतःच्या म्हणविणाऱ्या अनुयायांकडून अशा प्रकारे तुच्छ मानण्यात आले म्हणून सर्व स्वर्ग संतापाने भरून गेला.”
Early Writings, 245, 246.

या उतान्यात, प्रकटीकरण अध्याय चौदा मधील पहिला देवदूत “नियुक्त” करण्यात आला होता “खाली उतरून पृथ्वीवरील रहिवाशांना त्याच्या दुसऱ्या प्रगटीकरणासाठी तयारी करण्याचा इशारा देण्यासाठी”, जे प्रकटीकरण अध्याय अठरा मधील देवदूताच्या कार्याशी तंतोतंत समान आहे. पहिल्या देवदूताचे ध्येय होते “पृथ्वीला त्याच्या गौरवाने प्रकाशित करणे आणि मनुष्याला देवाच्या येऊ घातलेल्या क्रोधाविषयी इशारा देणे,” आणि हे पुन्हा एकदा अध्याय अठरा मधील देवदूताचेच ध्येय आहे. ज्यांनी हा संदेश स्वीकारला त्यांनी “देवाचे गौरव केले,” आणि ज्यांनी हा संदेश नाकारला ते “पूर्ण अंधकारात सोडले गेले.”

दानीएल आणि ते तीन मान्यवर यांनी स्वर्गीय आहार खाण्याची निवड केली, आणि दुसऱ्या गटाने बाबेलचा आहार खाल्ला. दहा दिवसांच्या “दृश्य परीक्षेच्या” शेवटी, दानीएल आणि त्याचे सहकारी यांनी देवाचे गौरव केले, कारण ज्यांनी बाबेलचा आहार खाल्ला होता त्यांच्यापेक्षा त्यांची मुखकांती दिसण्यास अधिक पुष्ट व अधिक उजळ होती. प्रकटीकरणाच्या चौदाव्या अध्यायातील पहिल्या देवदूताचा संदेश, सनातन सुवार्तेच्या त्याच्या ओळखीत या तिन्ही परीक्षा दर्शवितो. पहिली परीक्षा म्हणजे देवाचे भय बाळगणे, दुसरी म्हणजे त्याला गौरव देणे, आणि तिसरी परीक्षा न्यायाची वेळ येते तेव्हा होते. दहाव्या अध्यायात योहानाने ज्याचे प्रतिनिधित्व केले आहे त्याप्रमाणे, ज्यांनी पहिल्या देवदूताच्या हातातील लहान पुस्तक घेतले आणि ते खाल्ले, त्यांनी दुसऱ्या परीक्षेत देवाचे गौरव केले, आणि त्यानंतर ते नबुखदनेस्सराच्या न्यायात प्रवेश करण्यास तयार झाले. ओळीवर ओळ, ११ सप्टेंबर २००१ रोजीची पहिली परीक्षा म्हणजे त्या पराक्रमी देवदूताच्या हातातील लहान पुस्तक खाणे ही होती. त्या परीक्षेने पुढील परीक्षेची ओळख करून दिली, ज्यात तिसऱ्या आणि अंतिम निर्णायक परीक्षेपूर्वी उपासकांचे दोन वर्ग प्रकट होणार होते; आणि त्या परीक्षेने केवळ गौरवित स्वभाव किंवा अंधकाराने भरलेला स्वभाव यांपैकी एकाचेच प्रदर्शन केले.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाचा काळ हा ११ सप्टेंबर, २००१ पासून अमेरिकेतील लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा इतिहास आहे. त्या इतिहासात दहा कुमारींची दृष्टांतकथा अक्षरशः पुन्हा घडविली जाईल व पूर्ण होईल. त्या वस्तुस्थितीमुळे हबक्कूक दोनचा भविष्यवाणीसंबंधी इतिहास देखील अक्षरशः पुन्हा घडविला जाईल व पूर्ण होईल, हे ओळखले जाते. याचा अर्थ असा देखील होतो की एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाचा काळ हा असा काळ आहे की ज्या काळात प्रत्येक भविष्यवाणी-दर्शनाचा परिणाम अक्षरशः पुन्हा घडविला जातो व पूर्ण होतो.

दानियेल अध्याय अकरावा, वचन चाळीस, १९८९ मध्ये अंतकाळी उघड करण्यात आला. हे वचन १७९८ मधील अंतकाळापासून सुरू होते आणि १९८९ मधील अंतकाळ दर्शवून समाप्त होते. ओळीवर ओळ, १७९८ मधील अंतकाळ १९८९ मधील अंतकाळाशी संरेखित होतो. वचन चाळीसचा इतिहास, जो १७९८ मध्ये सुरू होऊन वचन एकेचाळीस मधील रविवारच्या कायद्यापर्यंत पुढे चालू राहतो, तो बायबल भविष्यवाणीतील सहावे राज्य म्हणून पृथ्वीवरील पशूचा (संयुक्त संस्थाने) इतिहास दर्शवितो. पृथ्वीवरील पशूची रिपब्लिकनवाद आणि प्रोटेस्टंटवाद ही दोन शिंगे अंतकाळाच्या त्या दोन काळांनी दर्शविली आहेत.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तब होण्याच्या काळात, त्या कालावधीतील तीन परीक्षांपैकी दुसऱ्या परीक्षेदरम्यान प्रोटेस्टंट शिंग दोन प्रकारचे उपासक उत्पन्न करील. एका वर्गाने ख्रिस्ताची प्रतिमा विकसित केलेली असेल, आणि दुसऱ्या वर्गाने पशूची प्रतिमा विकसित केलेली असेल. त्या परीक्षेच्या काळात, रिपब्लिकन शिंग

धर्मत्यागी प्रोटेस्टंट शिंगाशी एकरूप होईल आणि पशूची प्रतिमा निर्माण करील, कारण त्या वेळी प्रोटेस्टंट मंडळ्या नागरी सरकारवर नियंत्रण मिळवतील. हा काळ देवाच्या वचनातील प्रत्येक दर्शनाद्वारे दर्शविला गेला आहे, कारण हाच तो बिंदू आहे जिथे बायबलमधील प्रत्येक “पुस्तक एकत्र येते आणि समाप्त होते.”

त्या इतिहासातील दुसरी परीक्षा म्हणजे पशूच्या प्रतिमेची परीक्षा होय—अंतर्गतरीत्या कुमारींसाठी, आणि बाह्यरीत्या दोन प्रतिस्पर्धी राजकीय पक्षांच्या राजकारण्यांसाठी. तीच परीक्षा अशी आहे की जी आपण लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यात “कृपाकाल संपण्यापूर्वी” उत्तीर्ण केली पाहिजे. तीच परीक्षा अशी आहे की जी आपण “आपल्यावर मोहर बसण्यापूर्वी” उत्तीर्ण करतो. तीच परीक्षा अशी आहे जिथे “आपले अनंतकालीन भविष्य ठरविले जाईल.”

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“पृथ्वीवर अवतरावे म्हणून आणखी एक सामर्थ्यवान देवदूत नियुक्त करण्यात आला. येशूने त्याच्या हातात एक लेखन ठेवले, आणि तो पृथ्वीवर येत असता मोठ्याने उद्गारला, ‘बाबेल पडले आहे, पडले आहे.’ मग मी त्या निराश झालेल्यांना पुन्हा आपले डोळे स्वर्गाकडे उचलताना पाहिले, आपल्या प्रभूच्या प्रगटीकरणाकडे विश्वास आणि आशेने पाहताना. परंतु अनेकजण जणू काही मुग्ध अवस्थेत, निद्रिस्त असल्याप्रमाणे, तसेच राहिलेले दिसत होते; तरीही त्यांच्या मुखमंडलांवर मला गहन शोकाची छाया दिसत होती. निराश झालेल्यांनी शास्त्रवचनांवरून पाहिले की ते विलंबाच्या काळात होते, आणि त्यांनी दर्शनाच्या परिपूर्तीची धीराने प्रतीक्षा केली पाहिजे. ज्या त्याच पुराव्यामुळे त्यांनी 1843 मध्ये आपल्या प्रभूची वाट पाहिली होती, त्याचमुळे त्यांनी 1844 मध्येही त्याची अपेक्षा केली. तरी मी पाहिले की बहुसंख्यांकांकडे 1843 मध्ये त्यांच्या विश्वासाला जी ऊर्जा विशेषत्वाने दर्शवत होती, ती नव्हती. त्यांच्या निराशेने त्यांच्या विश्वासावर म्लानता आणली होती....”

“जसा येशूचा पवित्र स्थानील सेवाकार्याचा समाप्त झाला, आणि तो अतिपवित्र स्थानी गेला, व देवाच्या नियमशास्त्राचा समावेश असलेल्या कराराच्या कोशासमोर उभा राहिला, तसा त्याने जगाकडे तिसरा संदेश घेऊन दुसरा एक समर्थ देवदूत पाठविला. त्या देवदूताच्या हातात एक पत्रपट ठेवण्यात आला; आणि तो सामर्थ्य व महिमेसह पृथ्वीवर उतरत असता, त्याने मनुष्याला कधीही दिलेल्या सर्वात भयंकर धमकीसह एक भयप्रद इशारा जाहीर केला. हा संदेश देवाच्या लेकरांना सावध ठेवण्यासाठी होता, त्यांच्या समोर असलेल्या परीक्षेच्या व क्लेशाच्या घटकेचे दर्शन त्यांना घडवून. देवदूत म्हणाला, ‘ते पशू व त्याच्या प्रतिमेशी निकट संग्रामात आणले जातील. अनंत जीवनाची त्यांची एकमेव आशा म्हणजे स्थिर राहणे. त्यांचे प्राण पणाला लागलेले असले, तरी त्यांनी सत्य घट्ट धरून ठेवले पाहिजे.’ तिसरा देवदूत आपला संदेश अशा प्रकारे समाप्त करतो: ‘येथे पवित्र जनांचा धीर आहे; येथे ते आहेत जे देवाच्या आज्ञा आणि येशूचा विश्वास पाळतात.’ त्याने ही वचने पुन्हा उच्चारली तेव्हा, त्याने स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे निर्देश केला. जे सर्व हा संदेश स्वीकारतात, त्यांची मने अतिपवित्र स्थानीकडे वळविली जातात, जिथे येशू कराराच्या कोशासमोर उभा राहून, ज्यांच्याकरिता दया अद्याप रेंगाळत आहे आणि ज्यांनी अज्ञानाने देवाचा नियम मोडला आहे, अशा सर्वांसाठी आपली अंतिम मध्यस्थी करीत आहे. हे प्रायश्चित्त धार्मिक मृतांसाठी तसेच धार्मिक जिवंतांसाठीही केले जाते. त्यात ते सर्व समाविष्ट आहेत जे ख्रिस्तावर विश्वास ठेवून मेले, परंतु देवाच्या आज्ञांविषयी प्रकाश न मिळाल्यामुळे, त्याच्या विधींचे उल्लंघन करून अज्ञानाने पाप केले होते.” Early Writings, 245, 255.